

דף מקורות לעבודה "ישיבה לצעירים"

א. שמות כ"ח, כ"ט

ונשא אהרון את-שמות בני-ישראל בחושן המשפט על ליבו בבואו אל הקודש: לזיכרון לפני ה' תמיד.

ב. שו"ת הרמב"ם סי' רטו:

שאלה, ומה יאמר אדוננו בדבר מה שאמרו רבותינו [...] מנין למתפלל שלא יהא דבר חוצץ בינו ובין הקיר [...] מה זאת החציצה האסורה ולא יזוז סבה נאסרה? והאם נכנסות בכלל זה הפרוכות וכיוצא בהן אם לאו? ופרוכות, שיש בהן צורות בלתי בולטות והן בצד שאליו מכוונים התפלה או שמכסים בהן קירות הבית כדי ליפותם, האם בזה איסור אם לאו?

התשובה: הסבה שחשבו לרצוי להתקרב אל הקיר היא, שזה מאפשר להתייחד ביותר ויהיה מכוון לבו. ואין הפרוכות מונעת. ואין מגונה שיחצוץ בינו ובין הקיר אלא ארון או ארגז או שקים או כלי בית וכיוצא בהם, משום שזה מבלבל הכוונה. וכוון התפילה לצורות, אפילו אינן בולטות, מגונה, משום שמסיח דעתו להביט בהן ותתפסד הכוונה. ואנחנו עוצמים עינינו בתפלה, כשמזדמן לנו זה, בין אם פרוכת או קיר מצויר. וכתב משה.

ג. שו"ת 'דבר חברון' או"ח, סימן פח:

תפילה כנגד בגדים המצוירים
שאלה: כיצד לנהוג במוסדות חינוך ישיבתיים כשהבחורים לובשים חולצות מצוירות ויש שעומדים מאחריהם להתפלל, הרי זה בניגוד למה שמוזכר בשו"ע (או"ח סימן צ' סעיף כ"ג) שאין להתפלל כנגד בגדים מצוירים?
תשובה:

לכבוד הרב יעקובוביץ'
השלום והברכה וכט"ס
לענ"ד נראה שלכתחילה יש להשפיע על בני תורה שיחדלו מה'מודה' הזאת בכלל, ואם לא ישמעו אז יש לומר לפחות לבני תורה שלא יתלבשו כך בתפילה או לומר לכולם שבשעת תפילת שמונה עשרה יעצמו את העיניים, כמו שמופיע בשו"ת הרמב"ם (סימן רטו הובאה בב"י סימן צ') כי האיסור הוא מחמת בלבול הכוונה בלבד. סיכום: ראוי לבני תורה שלא ללבוש בגדים מצוירים. אם אירע בשעת התפילה שמתפלל כנגד חולצה מצוירת וכד', יעצום עיניו.
החותרם לכבוד התורה,
הרב דוב ליאור
ראש הישיבה ורב העיר קרית-ארבע – חברון

ד. יהודי ספרד באימפריה העות'מאנית, עמ' 74

בראשונה שימשו החפצים הרקומים בטקסים הקשורים לחתונה, בדומה לשימושם בקרב המוסלמים. מטפחת הצרור [...] שימשה [...] את הכלה היהודיה [...] בלכתה לחמאם, לטבילה ערב החתונה. [...] הכלות ומלוותיהן גם לבשו את שמלות החתונה בטקסים השונים. היריעה הגדולה והכריות עיטרו את מיטת הכלולות [...]. מערכת הרקמות שימשה אחר-כך לעיטור מיטת היולדת [...] ובברית המילה נישא התינוק על כרית רקומה ברקמת זהב, וכסא הסנדק כוסה ברקמה כזו.
[...]

החפצים הרקומים, שבשלב ראשון נרכשו לשימוש פרטי כפריטים אופנתיים, הוקדשו אחר-כך לבית-הכנסת ושם שימשו כפרוכות, מעילים לספר-התורה ומפות לתיבה ולשימושים טקסיים שונים.

ה. הארי פוטר ומסדר עוף החול, האריה והנחש:

"רואים את הספרות שמקיפות את המטבע מסביב?" שאלה הרמיוני בתום הפגישה הרביעית והרימה מטבע אחת לעיני כולם. המטבע נצצה, שמנה וזהובה, לעיני הלפידים. "במטבעות אונייה אמיתיות הן מופיעות כמספר סידורי לזיהוי הגובלין שהטביע את המטבע. אבל במטבעות המזויפות האלו המספרים ישתנו לפי מועד הפגישה הבאה. המטבעות יתחממו כשהתאריך משתנה, כך שאם תחזיקו אותן בכיסים תוכלו להרגיש בזה. כל אחד מאיתנו יקבל אחת, וברגע שהארי יקבע את מועד הפגישה הבאה הוא ישנה את המספרים על המטבע האישי שלו. כישפתי את כולן בלחש פרוטאוס, ולכן כולן ישתנו בהתאם".

[...]

הארי הפזיל מבט אל הרמיוני.

"את יודעת מה מזכירות לי המטבעות האלו?"

"לא, מה?"

"את הצלקות של אוכלי-המוות. מספיק שוולדמורט ייגע באחת מהן כדי שכל הצלקות יצרב, ואז הם יודעים שהם צריכים להצטרף אליו".

"אה.. כן, אמרה הרמיוני בשקט. "האמת היא שמשם קיבלתי את הרעיון... אבל שים לב שהחלטתי לחקוק את התאריך על פיסות של מתכת, לא בבשר החי של החברים שלנו".

ו. הכתרת מחזור מ"ב ישל"צ

תסריט - ידידיה גזבר, ארז שדיאור, שימי הורוויץ ויהונתן ולצר:

[טרמפיאדה, הכניסה לעיר, חוץ, יום]

שלום (שמיניסט למדן ויעיל), עמיחי (שמיניסט מפוכח שמחזיק מעצמו) ורועי (שישיסט מתלהב) עולים לטרמפ.

נהג: "אז מה, חבר'ך, איפה אתם לומדים?"

שלום: "הממ... ישיבה לצעירים... זה ליד מרכז, אם אתה מכיר, מרכז הרב"

נהג (מסתובב אחורה בחיוך): "אה, ישל"צ! תמסרו ד"ש למיקו, מיוסק'ה"

עמיחי: "אה, האמת היא שזאת תהיה קצת בעיה..."

שלום: "כן, אתה מבין, הישיבה נעולה עכשיו. משרד המדע התרבות והספורט סגר לנו את הישיבה"

נהג: "וככה נתתם לזה לעבור? יא אללה, אם אנחנו היינו שם, איזה בלאגן היינו עושים..."

עמיחי: "לא לא, זה לא שלא ניסינו, ניסינו הכל! פנינו לגורמים המתאימים, מילאנו מסמכים, נסענו לחו"ל, כתבנו טפסים, ניסינו לגייס כסף - שום דבר לא הלך, כל מה שניסינו נפל, וזה! התייאשנו".

נהג: "מה אתה אומר... עכשיו יוסק'ה עושה פרסה, תראה איך הוא מסדר את העניינים".

שלום: "אה, ניסינו הכל, עזוב".

נהג: "הכל, אה? (פאוזת דרמטית). נשאר רק דבר אחד לעשות." (מרכין את הראש ומגלה חולצה עם סמל

הישיבה. מחווה בידו על הסמל שמתעורר לחיים בהבזק אור.)

[פנים, משרד, יום]

שני אנשים מחויטים יושבים בפגישה. הדיון מתלהט ותופס צבע, ונקטע באחיזה פתאומית של אחד מהם בז'קט העור שלו. הוא פותח את הז'קט וחושף את חולצת הישיבה שמתחתיו. הסמל שעל החולצה מתעורר, והוא קם ועוזב את החדר.

[מכולת העילוי, שכונת קריית משה, יום]

המוכר במכולת אורז מוצרים ללקוח. במהלך האריזה הוא נע בפתאומיות, מגלה את סמל הישיבה המבזיק בחולצתו, משאיר את המצרכים ויוצא מהמכולת.

[חוץ, כניסה לישיבה, יום]

ליד שער הישיבה מתכנסים גיבורינו יחד עם קבוצת בוגרים שהגיעה בעקבות הקריאה, כולם בחולצות הישיבה. יוסק'ה מעביר תדריך. לאחר הכנות רבות הם מצליחים לבסוף להיכנס אל בית המדרש, שם הם מגלים שהמצב שב לקדמותו.

יוסק'ה: "היה כאן מישהו לפנינו. מי עשה את זה?"

(כניסת רבני פורים)

ז. בעניין הספרים // צבי יהודה הורוביץ

פורסם בגיליון 22 של כתב העת של ישיבת עתניאל - 'אביע'

וְהָיָה אֹמֶר,
כְּתִבּוּ לָכֶם סְפָרִים וְאֶדְרְבָה טוֹב מֵאֵד הַדְּבָר
רַק אֶמֶר אֶל תַּעֲשׂוּ כְּרִיכוֹת לְסִפְרִים
וְלֹא שְׁמוֹת, רַק יִכְנֶה בְּשֵׁם סֵפֶר
וְהִזְהִיר עַל כֵּךְ מֵאֵד מֵאֵד
וְאָמַר שֶׁהַיּוֹם עֶקֶר הַסִּפְּכָה הִיא בְּאוֹתָם הַכְּרִיכוֹת וְשְׁמוֹת שֶׁעָלִיהֶן.
כִּי פְעָמִים שֶׁאֵדָם מְכַנֵּס עֲצָמוֹ שֵׁם
וְאֵינוֹ יָכוֹל לְצֹאת וְנִתְקַע שֵׁם,
וּפְעָמִים שֶׁהוּא שֵׁם כְּמֵה דוֹרוֹת וְאֵף כְּמֵה גְלוּלִים.
וְתִקְנֶה לָזֶה שִׁיעֲשׂוּ סְפָרִים לֹא שְׁמוֹת וְלֹא כְּרִיכוֹת
וְאִזִּי רַחֲמָנָא לִיצְלָן אֵינוֹ נִכְנָס חֲלִילָה בְּתוֹךְ הַסְּפָרִים.
וְאָמַר שֶׁהוּא מְכִיר כְּמֵה מֵאֵנִי שֶׁשֶּׁהֵם תְּקוּעִים שֵׁם בֵּין הַכְּרִיכוֹת וְאֵינָם יְכוּלִים לְצֹאת וְשִׁכְחוּ שִׁמְם, מֵאֵין הֵם בָּאִים
וְלֹאֵן הוֹלְכִים.
וְאָמַר וְזֶהוּ סוּד גָּדוֹל וּד"ל